

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Tilly Bagshawe

SIDNEY SHELDON'S THE SILENT WIDOW

Copyright © 2018 by Sheldon Family Limited Partnership,
successor to the rights and interests of Sidney Sheldon.

Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02273-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NEMA
UDOVICA

Sidni Šeldon
& Tili Bagšo

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2018.

Za Alis, s ljubavlju

PROLOG

„Ne! Molim vas! Ne mogu...“

Starac je od užasa raširio oči zureći u bušilicu i boreći se da se oslobodi užadi kojom je bio vezan. Zamišljao je kako će mu se spirale metala zariti u meso i kao šrapnel mu pokidati kosti dok ga budu prikucavali za drvenu gredu.

Dok ga budu razapinjali.

Jesu li zaista znali da ima novca? Daće im ono što žele – sve što žele! Nije im bio od koristi mrtav.

Koliko je već u ovom skladištu? Nekoliko dana? Ili možda svega nekoliko sati? Tonući u tamu nesvestice i budeći se iz nje između batinanja, sasvim je izgubio pojam o vremenu. Bio je svestan samo bola: užarenih opekotina na koži, istanjenoj i izbornoj starošću kao krep-papir. Napuklih rebara i otečenih očiju i usana. Sićušnih posekotina žiletom po genitalijama. Mučili su ga i ponizili na sve moguće sadističke načine, a jedna mlada žena ravnodušno je stajala u uglu i sve snimala mobilnim telefonom. *Pakosna kučka*. Nju je prezirao najviše, čak više i od svojih mučitelja.

Činilo se da su bušilicom stigli do vrhunca, neke vrste velike završnice. Ili se barem činilo da vrhunac dostiže *on*. Njihov šef. Vođa ovog cirkusa užasa.

Muškarac sa smeđim očima.

Oličjenje đavola.

„Molim vas!“

Starčevi jecaji su se pretvorili u krike kad su njegovi mučitelji uključili bušilicu i počeli smejući se da je dodaju jedan drugom pritiskajući dugme kojim su sve snažnije i brže okretali burgiju.

„Učiniću sve! O bože, ne!“ Topla reka tečnog izmeta izletela mu je iz creva i počela da klizi niz drhtave noge.

Muškarac sa smeđim očima se nasmešio.

Sidni Šeldon

„Šta si to rekao?“, zadirkirivao ga je prinevši negovanu ruku uvu. „Žao mi je, prijatelju, ne čujem te od bušilice.“

Nastavio je da gleda dok su njegovi ljudi obavljali ono što je od njih tražio, uzbuđen, kao i uvek, preklinjanjem, kricima, krvlju i, naposljetku, tišinom, nakon što se predstava završila. Uzbuđivala ga je i mlada žena koja je poslušno snimala sve ovo zarad njegovog zadovoljstva, kao što joj je i naložio. Više je voleo da ubija žene. Ali oduzimanje života, bilo čijeg života, za njega je predstavljalo vrhunac kome nije bilo ravnog. Konačni izraz moći.

Nekada je slomljeni starac koji je beživotno visio sa grede ispred njega bio bogat i moćan. Moćniji od njega. Ili je barem tako mislio.

A pogledajte ga sada. Poput leša u klanici.

„Da ga skinemo, šefe?“, pitao je jedan od siledžija svog gospodara.

„Ne.“ Muškarac sa smeđim očima je prišao. „Ostavite ga tu.“ Izvadio je svežanj novčanica od sto dolara iz unutrašnjeg džepa jakne i ugurao ih lešu u usta.

Glupi starac nije shvatio.

Nikada se ovde nije radilo o novcu...

PRVI DEO

PRVO POGLAVLJE

DR NIKI ROBERTS

Brentvud, Los Anđeles

12. maj, 23 časa

U Los Anđelesu nikada ne pada kiša u maju, pa je lagana izmaglica koja mi pada na gole ruke pravo iznenađenje. Poslednje što ću doživeti na ovom svetu. Ali u redu je. Počela sam da mrzim iznenađenja.

Naše dvorište izgleda prelepo, bujno i zeleno. Stojim ispod drveta magnolije koje je Dag posadio onog proleća, svega mesec dana pre saobraćajne nezgode. *Nezgode*. Moram prestati da koristim tu reč. Sada znam da smrt mog supruga nije izazvao proizvoljni udar sudbine. Ona noć kada se Dag prevrnuo na Međudržavnom auto-putu 405 i živ izgoreo u svom omiljenom tesla automobilu – to je bio početak.

Ali ja to tada nisam znala. Ništa ja tad nisam znala.

Pištolj u mojoj ruci, devetomilimetarski luger, čini mi se mali i bezopasan, poput igračke. Muškarac koji mi ga je prodao rekao je da je to „lep pištolj za ženu“, kao da sam kupovala minduše ili svilenu maramu. Već sam pokušala sebi da oduzmem život, odmah nakon Dageve... nakon što je on umro. Uzela sam pilule, više nego dovoljno, ali nisam imala sreće. Moja domaćica Rita pronašla me je i pozvala hitnu pomoć. Ali to se neće desiti ovog puta. Ovog puta će ovaj moj mali pištolj-igračka obaviti posao do kraja.

Ne plašim se smrti. Nikada je se nisam plašila, premda sam, kao psiholog, radila sa brojnim ljudima koji su je se plašili. Naposletku je to pitanje kontrole. Strah od nepoznatog. Ali, sa moje tačke gledišta, ovo je konačni čin kontrole. Luksuz je napustiti svet pod sopstvenim uslovima.

Ne pruži se ta prilika svima.

Sidni Šeldon

Previše je ljudi umrlo zbog mene. Noćas je još jedan dobar, čestit čovek izgubio život. Čovek kog sam volela. Koji je voleo mene.

Ne može se dalje ovako. Moram ovo da okončam.

Kiša pada sve jače. Brišem ruku o farmerke da mi pištolj ne klizi u ruci. Ovog puta neće biti grešaka. Prinosim pištolj slepoočnici i okrećem se, gledam u kuću koju smo Dag i ja zajedno sagradili. Vila u stilu Istočne obale sa belom drvenom fasadnom oblogom, prelepo osvetljena, sa romantičnim balkonom na koji se izlazi iz spavaće sobe i sa kog puca pogled sve do okeana. Naša kuća iz snova. Iz vremena kada smo još imali snove. Pre nego što su se pretvorili u košmare.

Sklapam oči i vidim njihova lica, jedno po jedno, kao šare kaleidoskopa.

Vidim one koje sam volela: Daga. En.

One što sam mogla da volim: Lu. *Nikada nećemo znati šta je moglo biti.*

One koje sam izneverila: Lisu. Treja, Dereka. *Neizmerno mi je žao.*

Poslednju misao upućujem onima koje sam mrzela.

Znam ko ste. Trunite u paklu.

Počinjem da plačem. Znam da je ovo pogrešno. Volela bih da postoji drugi način.

Ali želje ništa ne rešavaju.

DRUGO POGLAVLJE

ŠARLOT

DESET GODINA RANIJE...

Šarlot Klensi osećala je kako joj topao letnji povetarac miluje kožu, pri čemu su je prožimali i trnci uzbuđenja. Bilo je to donekle seksualno uzbuđenje, delimično sreća, a delom njoj strano ushićenje zbog toga što radi nešto nezakonito. Nešto nedozvoljeno. Čak opasno.

Šarlot nije bila od onih devojaka koje rade ono što je nedozvoljeno. Za ovih svojih osamnaest godina mogla se pohvaliti da je oduvek bila odličan učenik u srednjoj školi u San Dijegu i da je u najveću nevolju upala kad je dozvolila drugarici da prepíše njen rad iz sociologije na temu rane meksičke civilizacije. Šarlot je obožavala Meksiko – istoriju, jezik, hranu. Doslovno je morala da preklinje roditelje da joj dozvole da preko leta radi kao dadilja u Meksiko Sitiju.

„Ne znam, Čarli“, kazao je njen tata skeptično. Taker Klensi bio je vatrogasac i đakon lokalne episkopalne crkve, i bio je častan i konzervativan porodični čovek kakav se samo može zamisliti. „Čovek čuje svakakve priče. Ljude tamo otimaju. A i narko-bande... čitam o obezglavljanjima i sam bog zna kakvim drugim užasima.“

„To je istina, tata“, rekla je Šarlot, „ali to se dešava samo u određenim delovima Meksika. Ne tamo gde ja želim da idem. U Salvadoru i Kolumbiji moraš dobro da se paziš. A i ova agencija, Američke dadilje i međunarodna saradnja – ima neverovatan ugled kada je reč o bezbednosti. Ono, nemaju nijedan incident za dvanaest godina, koliko šalju devojke tamo.“

Taker Klensi ponosno je slušao pregovaračke veštine svoje jedinice. Jedno je bilo sigurno: Čarli ništa nije radila polovično. Kao i obično, imala je sve činjenice u malom prstu. I bila je veoma razborita devojka.

Naposletku je u Šarlotinu korist prevagnulo mišljenje njene majke Meri. „Ni meni nije svejedno, dušo“, rekla je Meri Takeru za vreme večere u restoranu Stejk end šejk jednog petka uveče. „Ali mislim da ne bismo smeli da dozvolimo da naši strahovi sputavaju Šarlot. Na jesen kreće na koledž, živeće sama, sama će morati da donosi mnoge odluke. Potrebno joj je malo nezavisnosti.“

„Koledž je u Ohaju“, usprotivio se Šarlotin otac. „U Ohaju ljudima ne odsecaju glavu.“

Meri se namrštila. „Pa, ako ćemo verovati Čarli, ne odsecaju ih ni u Meksiko Sitiiju. A i gospođa u agenciji me je sasvim umirila. Porodica koju su njoj namenili zvuči predivno. Roditelji su advokati, žive u prelepoj vili... Ma hajde, Takere. Dozvoli devojci da malo oseti život.“

Taj razgovor vodili su pre tri meseca. Šarlot je bila u Meksiku evo već dva meseca i, čoveče, *mnogo* je osetila život. Popušila je prvi džoint, prvi put se napila, prvi put prevarila momka, Toda, i (ni sama nije mogla da poveruje) zaljubila se u oženjenog čoveka.

Nije to bio otac porodice Enserito, porodice za koju je radila. To bi bilo jeftino i neprikladno, a i Šarlot se zaista dopadala gospođa Enserito, poslodavka, i nikada joj to ne bi uradila. Premda ono što je radila nije bilo u redu. Znala je da je pogrešno upustiti se u ljubavnu aferu. Zapravo, bilo je to još i gore. Bio je to greh, smrtni greh. Šarlot je poticala iz stabilne porodice vernika i nije bilo nikakvih nejasnoća u pogledu morala, naročito u seksualnom pogledu. Ali ipak je marila. Marila je mnogo, i osećala je krivicu i sve što uz nju ide. Međutim, ništa od toga nije joj bilo važno. Ne kada je *on* bio tu. Kada bi ušao u prostoriju, kad bi pogledao Šarlot, kada bi izgovorio njeno ime, čak i kad bi mu čula glas preko telefona, sve drugo bi izletelo kroz prozor. Njen oprez, njene vrednosti, njen strah, njeno kajanje. *Puf! Nestali*. A kada bi je odveo u postelju i vodio ljubav s njom? Blagi bože. Nije bilo reči kojima bi opisala to blaženstvo, tu potpunu ekstazu. Šarlot je sa Todom spavala mnogo puta, ali nikada ovako. Nikada ona, ni u najluđim snovima, nije ni slutila da bi seks mogao biti ovako dobar. U redu, neće u raj? Možeš misliti. Zakikotala se. Ne sme da izgovori njegovo ime naglas. Nikada. Nikome.

„Ovo između nas je tajna, *cara*“, govorio joj je svaki put kada su vodili ljubav. „Niko ne sme da zna. Razumeš?“

Šarlot je razumela. Bio je oženjen i mnogo, mnogo stariji od nje. I bio je veoma važan čovek. Njihova afera morala je biti diskretna. Ono što nije razumela bile su sve one njegove druge tajne. Misteriozni „sastanci“ na koje je odlazio usred noći. Aktovke pune američkih dolara koje je viđala da predaje lokalnom policijskom nadzorniku u jednom od otmenih gradskih hotela.

Nema udovica

„Možeš da mi kažeš, znaš“, šaputala bi mu koketno na uvo u postelji. „Umem da čuvam tajnu. Samo... Želim da znam sve o tebi. Želim da budem deo tvog života što je više moguće. Mnogo te volim!“

A on bi se na to uvek nasmešio, poljubio je i rekao joj da i on nju voli i da su mu njeni mali ispadi „predivni – kao ti“. Ali nikad joj ništa nije ispričao. „Za tvoje dobro“, govorio je, ubacujući uzbudljivi element opasnosti u već dovoljno uzbudljivu situaciju.

Ukratko, Šarlot Klensi provodila se kao nikad u životu.

A noćas će biti još bolje, najbolje do sada.

Prateći mapu koju joj je dao – kako je to samo romantično! – izašla je iz automobila i peške krenula da se probija kroz lavirint polja spuštajući se do reke.

Pre nekoliko noći mnogo je rizikovala odlučivši da ga prati, u malom nisanu koji su joj Enseritovi dali na korišćenje, sa isključenim farovima i sa izvesne udaljenosti da je ne bi primetio. Teško je bilo videti nešto na neravnim putevima koji nisu bili ništa više od staza, na koje je skrenuo čim su izašli iz grada. Počela je da paniči pitajući se hoće li ikada uspeti da se vrati ako joj on umakne, ali ju je u tom trenutku staza dovela do skrivene čistine među drvećem, i on je stao. Videla je redove polukružnih hangara nalik na džinovske cevi presečene napola; unutra su muškarci radili na stolovima osvetljenim starinskim uljanim lampama, zbog kojih su sijali mekom svetlošću na mesečini. Šarlot je posmatrala kako njen ljubavnik izlazi iz automobila, obilazi hangare i nadzire radnike. Bilo je to potpuno fascinantno, ali Šarlot, sa mesta na kom je bila parkirana, nije videla šta muškarci zapravo rade. Sa odvažnošću koju do tog trenutka nije ni znala da poseduje, izašla je iz automobila i krenula prema hangaru u kom je *on* bio. Bila je na nekih desetak metara ispred vrata, kad su pred nju iskočila dvojica naoružana automatskim puškama.

Šarlot je vrisnula toliko glasno da su verovatno u gradu mogli da je čuju. „Ne pucajte! Molim vas!“

Njen ljubavnik se okrenuo, na licu mu je bio izraz zaprepašćenja i gneva. Ali je brzo smekšao u osmeh, a zatim prešao u glasan smeh.

„*Cara!*“, zakikotao se popustljivo. „*Pratila* si me?“

„Ja sam... želela da znam“, zamucala je Šarlot, kojoj su duge noge još nevoljno drhtale od pogleda na puške. „Nisi ništa hteo da mi kažeš.“

Pokazao je muškarcima da je puste da prođe, raširio ruke i snažno je zagrlio. „Nikada ne bih ni pomislio da imaš to u sebi“, nasmešio se mrseći joj kosu kao da je neposlušno kućence. „Hrabra si ti, zar ne, hm? Vidim da sam te potcenio.“

Šarlot su se grudi raširile od ponosa i olakšanja. Nije bio ljut. Bio je zadovoljan! Postupila je ispravno što je rizikovala, što mu je pokazala da nije samo budalasta devojka, tamo neka dadilja sa kojom se upustio u prolaznu aferu.“

„Dođi!“ Uzeo ju je za ruku. „Kad si već ovde, dozvoli da ti pokažem sve.“

Tada je sve videla, sve operacije njegovog carstva.

Kokain.

I sama ova reč Šarlot je zvučala opasno, kao nešto iz neke epizode serije *Poroci Majamija*. Nikad joj u životu nisu ponudili kokain, nikada ga čak nije ni videla. A sad evo je ovde, u samom srcu oluje, gleda kako se on proizvodi. Bilo je to fascinantno, a on joj je sve ponosno pokazao, kao da je ovo obična fabrika ili poslovno carstvo koje je izgradio. Ipak, bilo je to i izuzetno složeno.

U jednom od hangara su se listići suvog lišća koke fino mleli i posipali limetom pre nego što bi otišli pod mašinu za vlaženje, nalik na veoma slabu prskalicu. Odatle je smesa odlazila u drugi hangar, gde su je stavljali u ogromne bačve nalik na mešalice za cement, u koje se dodavao kerozin. Treći hangar je bio „ekstrakciono postrojenje“, gde se kokain najpre izdvajao iz lišća, a zatim podvirgavao složenom procesu zagrevanja, filtriranja, gnječenja, isisavanja i mešanja sa sumpornom kiselinom pre nego što bi ga prebacili u sledeći hangar, u kom se naposljetku izdvajala žuta, lepljiva, čvrsta smesa koju je on nazvao „kokainska pasta“. Pastu su zatim odneli u hangar za prečišćavanje, gde su je pomešali sa razblaženim amonijakom i profiltrirali da bi se dobio kokain hidrohlorid.

Šarlot je sve vreme slušala i klimala glavom, držala ga za ruku i ponašala se kao da je ovo iskustvo savršeno normalno, kao da je to nešto što je u San Dijegu radila sve vreme.

„Jesi li zaprepašćena?“ upitao ju je nakon obilaska. „Želiš li me i dalje, sad kada znaš da sam *kriminalac*?“ Drsko se nasmešio izgovarajući ovu reč. Ali bila je to istina, pomislila je Šarlot. Bio je kriminalac.

„Uvek ću te želeti“, rekla mu je, sa obožavanjem gledajući u njegove opčinjavajuće oči, da bi je on potom odveo u svoj automobil i vodio ljubav s njom strastvenije nego ikada pre. Zatim se polako vratio u grad, a Šarlot ga je sledila.

Nakon ovog susreta nije joj se javljao gotovo čitave nedelje. Već je bila počela da paniči da se nešto desilo, da je odlučio da raskine s njom, kad je konačno tog jutra dobila poruku: *Nedostajala si mi, cara. Naći ćemo se ovde u 19 časova*, napisao je i poslao joj link za mapu i pisana uputstva. *Imam iznenađenje za tebe!*

Šarlotino srce je dobilo krila. Nikada joj nije napisao ništa slično ovome. *Nedostajala si mi*. To uopšte nije bio njegov stil. Niti su to bile mape i romantična iznenađenja.

Nema udovica

Nešto se promenilo među njima nakon što je otkrila istinu. *Sada me vidi kao sebi ravnu. Kao partnera.*

Obuzelo ju je osećanje duboke sreće. Ovo je, znači, bila ljubav.

Gotovo je došla do mesta sastanka, toliko udaljenog i izolovanog da tamo ničega nije moglo biti. *Možda je organizovao piknik*, pomislila je Šarlot zamišljajući meko ćebe sa srebrninom i kristalom, i kofe pune leda sa šampanjcem. Mogla je da ga zamisli kako ovo radi. Bilo je to nešto privatno, ali raskošno. Drugačije, posebno, kao i on. Sada je bila uverena da je ovaj čovek njena budućnost, uprkos njegovoj ženi i razlici u godinama, i opasnom poslu kojim se bavio. Još nije mogla jasno videti kako će se ta budućnost ostvariti. Kako će pomiriti svoje roditelje sa ovim novim životom koji je pronašla. Ali verovala je, nekako. Ona je Šarlot Klensi, odvažna Šarlot. On ju je potcenio, ali samo zato što je ona potcenila sebe.

Mogu da budem šta god poželim.

Frederik nije razumela. „Ne idi, Šarlot. Ili barem nemoj ići sama“, preklinjala ju je prijateljica kad joj je Šarlot pokazala „tajnu“ mapu. Frederik Zidan takođe je bila dadilja, i Šarlotina najbliža prijateljica u Meksiko Sitiiju. Znala je da Šarlot ima starijeg, oženjenog momka, ali nije znala dovoljno da sklopi sliku o tome ko je i čime se bavi. „Ta mesta nisu bezbedna ni danju, a kamoli noću. Svi koji ovde žive to znaju. Mora da i *on* to zna.“

„Nemoj da si takva plašljivica“, zakikotala se Šarlot. „Biću dobro.“

Ali Frederik se nije smejala. „Tamo ima bandita. Ozbiljna sam. Ljude pljačkaju, otimaju, ubijaju. Ljudi nestaju.“

„Pa, ja neću nestati“, odgovorila je Šarlot odlučno.

„A to znaš zato što...“

„Neću biti sama“, rekla je Šarlot. „*On* će biti tamo, zar ne? *On* će me štiti.“

Bio je to poslednji razgovor između Frederik Zidan i Šarlot Klensi.

TREĆE POGLAVLJE

LISA

„Dakle, Liso. Kako je protekla vaša nedelja?“

Doktorka Niki Roberts naslonila se na naslon izbledele crne kožne fotelje i tope se nasmešila pacijentkinji.

Lisa Flanagan. Dvadeset osam godina. Bivši model i dugogodišnja ljubavnica Vilija Bejdena, sedamdesetogodišnjeg milijardera, vlasnika fudbalskog tima Los Anđeles Rams. Oporavlja se od zavisnosti od vikodina. Narcis.

„Zapravo, prilično dobro.“ Lisa joj je uzvratila osmeh, sklopila dlanove i nagnula se unapred blago se naklonivši u znak zahvalnosti. „*Namaste*. Zaista sam u miru sa samom sobom u vezi sa odlaskom od Vilija. Kao da sam izašla na svetlost, znate.“

„To je odlično“, Niki je ohrabrujuće klimnula glavom. Kišne kapi su dobovale o prozor. Bila joj je ovo poslednja terapija za taj dan, hvala bogu. Samo je želela da ode kući. Da se isključi. Da pusti da je kiša uspava.

„Znam, zar ne?“, Lisa se ozarila. „Vaš savet na poslednjoj terapiji mnoooooo mi je pomogao.“

Lisa je često ovako govorila: kliširano i naglašeno, kao tinejdžerka koja je progutala svoju prvu knjigu za samopomoć i koja je sebe sada smatrala „produhovljenom osobom“. Kao psiholog, pritom izuzetno uspešan, Niki je nije osuđivala. Samo ju je proučavala i nudila tehnike koje mogu da joj pomognu da modifikuje štetno ponašanje i prekine destruktivne cikluse.

Ali kao obična osoba? E, to je bila sasvim druga priča.

Kao osoba, mnogo ju je osuđivala.

Lisa Flanagan bila je narkomanka. Rasturačica porodice. Ubica bebe. Drolja.

Tonući u meke, debele jastuke kauča doktorke Roberts, Lisa je iznela sve što joj je bilo na srcu.

„Iselila sam se iz stana“, izgovorila je ponosno. „Zaista sam to uradila.“

Bože, kako je to bio dobar osećaj! *Kakvo* je to olakšanje doći ovde gde je zaista vide i razumeju, i pustiti da sve izađe iz nje.

„Vili je bio, ono, u šoku. Bio je neverovatno ljut, mislila sam da će me udariti. Vikao je, to jest urlao i razbijao stvari.“

„Jeli vam pretio?“ upitala je Niki.

„O, jeste, naravno. 'Ne možeš ovo da mi uradiš! Moja si. Uništiću te. Bez mene si niko i ništa!' I slično. Ali ja sam bila izuzetno smirena. Bila sam u fazonu: 'Ne, dušo. Ti moraš da razumeš. Ovo je nešto što moram da uradim za sebe. Ono, imam dvadeset osam godina, znaš! Nisam dete.'“

Lisa se večernjim terapijama sredom u raskošnoj ordinaciji doktorke Roberts u naselju Senčeri Siti radovala onako kako se nekada radovala vikodinu, ili seksu sa nekim od Vilijevih krupnih crnih igrača Nacionalne fudbalske lige u stanu na Beverli Hilsu koji joj je kupio pre dve godine. Tada nije uviđala u kolikoj meri je Vili želeo da je kontroliše. Kao da je želeo da je kupi ili nešto slično. Doktorka Roberts sasvim joj je otvorila oči u tom pogledu.

Takođe je pomogla Lisi da shvati kolika je njena unutrašnja snaga. Ono, velika je stvar bila što se skinula sa tableta. Jeste Vili platio Lisin račun u Rehabilitacionom centru Promises, ali *Lisa* je odlučila da ode na rehabilitaciju, *Lisa* je promenila svoj život.

Ja sam dobra osoba.

Ostavila sam drogu, mogu da ostavim i Vilija Bejdenu.

Stan će, razume se, zadržati. Zapravo će ga prodati i zadržati novac. Isto će uraditi i sa Kartijeovom ogrlicom od safira i dijamanta koju joj je Vili kupio za dvadeset peti rođendan. Novi počeci bili su nešto divno, ali Lisa Flanagan nije nameravala da ostane siromašna nakon osmogodišnje veze sa milijarderom. To bi bilo glupo. I nije baš da je Viliju potreban taj novac. A i postupila je odgovorno i abortirala njegovu bebu, nije odlučila da rodi i do kraja života zahteva da joj plaća alimentaciju, kao što bi većina devojaka uradila. Lisa je mislila da nema razloga, nakon što Vili preboli prvobitni udarac u ego, da se ona i njen oženjeni ljubavnik ne razidu kao prijatelji.

Dok je pričala pijuckajući vodu sa krastavcem, Lisa Flanagan povremeno je krišom gledala u ženu koja je sedela preko puta nje, njenu terapeutkinju na koju je počela mnogo da se oslanja i koju je smatrala gotovo prijateljicom.

Doktorka Niki Roberts.

Kakav je njen život bio izvan ordinacije?

Zahvaljujući Guglu, Lisa je već znala osnovne činjenice: *doktorica Nikola Roberts, rođena Hamond, trideset osam godina. Diplomirala na Univerzitetu Kolumbija, a zatim otišla na postdiplomske studije psihologije na Univerzitetu Kalifornije i stažirala u Medicinskom centru Ronald Regan.*

Lisa se pitala da li je tu upoznala supruga, doktora Dagleasa Robertsa, neurohirurga i specijalistu za moždane poremećaje proistekle iz zavisnosti. Nažalost, nije mogla da je pita. Postavljanje ličnih pitanja terapeutkinji bilo je protivno pravilima.

Lisa je znala da je muž doktorke Roberts poginuo u tragičnoj saobraćajnoj nezgodi prošle godine, negde otprilike u vreme kada je ona počela da dolazi na terapiju. *Los Anđeles tajms* izvestio je o njegovoj smrti jer je, prema svemu sudeći, Dag Roberts bio izvanredan tip koji je uživao veliki ugled u dobrotvornom svetu Los Anđelesa i neumorno se trudio da pomogne gradskim zavisnicima gde god bi ih pronašao, od oblasti Skid Rou u centru Los Anđelesa do vila Bel Era.

Bizarno je bilo pomisliti kako je smirena, privlačna, profesionalna žena koja sedi preko puta Lise, sa sjajnom smeđom bob frizurom poput Lisine, vitkim telom i inteligentnim zelenim očima, zapravo ožalošćena udovica čija je duša, verovatno, bila sasvim uzburkana.

Sirota doktorica Roberts, pomislila je Lisa. Nadam se da ima s kim da razgovara.

Zasluguje da bude srećna.

„Plašim se da nam je vreme isteklo, Liso.“

Doktorikin meki, prijatni glas trgao je Lisu iz sanjarenja. Pogledala je na sat na zidu.

„O bože, u pravu ste. Vreme ovde prolazi toliko brzo da je to ludo. Mislite li i vi tako, doktoriko Roberts?“

Niki se diplomatski nasmešila. „Ponekad.“

Lisa Flanagan ustala je da pođe.

„Zar nemate kaput?“, upitala je Niki. „Napolju lije kao iz kabla.“

„Stvarno?“ Lisa nije primetila dobovanje po prozorima.

Nosila je sićušnu mini-suknju od teksasa koja jedva da joj je dodirivala gornji deo butina i majicu na bretele na kojoj je pisalo LJUBAV JE SVE ŠTO TI JE POTREBNO, toliko sićušnom da bi sa mukom na primeren način pokrila i grudi deteta, da se ne spominje Lisino bujno poprsje.

„Bićete mokri do gole kože“, rekla je Niki. Ustala je i uzela svoj kišni mantil sa vešalice na vratima. „Izvolite, uzmite moj.“

Lisa je oklevala. „Zar vama neće biti potreban?“